

שרון. שרלוק. שישן. ו-sun shine. אחדים מהשמות שהיו לך.

- איך אמורים להפרד מאהבת ילדות שהחלה אי שם בשלהי כיתה ג' באזור גיל 9 ?
- כשהתחלנו לגלות אחד לשני את סודותינו הכי כמוסים.
- כששמרנו מקום אחד לשני כשהצצנו לסרטים או התגנבנו למסיבות למבוגרים.

כשלא הורשנו לבוא.

- כשהתחלקנו בעישון סיגריות ראשונות. אשר מי מאתנו היה משיג בכל מיני דרכים עלומות. בתעלות הבטחון. במקלטים או מאחורי השיחים של בית הילדים?

איך נפרדים מחברת נעורים?

- שהייתה השף והקונדיטור המוביל בארוחות ה'גורמה' שהכנו יחד לחבר'ה. בחופשים ובלילות הקיץ הגליליים.
- מתרגולות או ברווז ממשק הילדים. לאחר ששכנענו את האחראית כי המסכן צולע וחבל שיסבול כך סתם לחינםם בליווי של כל מיני תוספות. וסלטים ומנת קינוח.
- שהושגה מהתגנבות לאקונומיה בשעות המאוחרות של הלילה או המוקדמות של הבוקר.

- כבר אז שרון ידעת לחשוב על הסכםללו! מהמנה הראשונה ועד האחרונה וכל מה שצריך וכדאי שיהיה מסביב.

סוד גלוי וידוע היה. שאת ההתמחות וההתמקצעות שלך בבישול ואפיה. והיית בשלנית למופת. למדת על בשרנו באותן "ארוחות שחיתות".

אנחנו נהנינו ממטעמים שבדמיון הפורה ביותר שלנו. לא תיארנו. שצירוף כזה של

מצרכים יכול להוציא כזה תבשיל בכזה ניחוח וטעם גן עדן.

כבר אז השראת עלינו בגרות וסמכות. למילה ולדעה שלך היה כבר אז משקל הרבה יותר כבר מכל אחד אחר בחבר'ה. ההגיון שאת ראית את הדברים. היכולת שלך לנתח אותם ולהסביר הלאה. הקנו לך מקום של כבוד והערכה בין בני הכיתה וחברריך

הקורבים. כבר אז אחרי בר המצווה שלנו ועד עצם היום הזה ראינו בך לא רק

חברה קרובה להתרועע. כי אם סמכות להתייעץ ולשמוע דעה.

לימים הופתענו לגלות שבגלל הבערות והרצינות שבך את רואה דברים כפי שיראו על ידי הבוגרים ועל כן יש חשיבות להקשיב לך. על מנת לחסוך לנו עימות מיותר עם המבוגרים.

נכנסנו לגיל הטיפש עשרה שנה שנתיים אחרייך. אמנם שהיינו באותו הגיל. את שרון. במודע או שלא. נהפכת להיות "האורים והתומים" שלנו. של כולנו.

נוצצנו בך איך להתחיל עם הבחורה ההיא ואיך לגמור איתה ומה לעשות בין

ההתחלה והסוףם

הלכנו שבי אחרי הכנות והיושר שבך. לעולם לא נשכח איך נתת לנו מנה הגונה כשגילית שלא התנהגנו לזו. ממקודם. כפי שהיה ראוי שנתנהגם

את היית בין הראשונות בכיתה. אם לא הראשונה. ומהנסיין והידע שלך חסכת

לרבים מאתנו הרבה עגמות נפש וצערם את למדת על בשרך ואנחנו למדנו ממך

הגענו לתיכון והתחלנו בהנפת "נס המרד". את מקצה השיפורים למדנו ממך. את כבר כמעט שכחת מה שאנחנו עדיין לא גילינו ויכלת לתת לנו כיוון ועידוד

במידה והיינו ראויים לכך.

בעצתך הפך אותו מרד "תורן" למרד מרד (!!!) ולא איזה "מירדון" קטן בקול

ענות חלושהם

ידעת בדרך שלך. לתת לכל אחד את ההרגשה שהוא הוא המציא את הגלגל.

באותן שנים ולמרות הרמה הגבוהה של הורמונים הזורמים בדמנו. גילינו בך עוד

תכונה שעם השנים למדנו לאהוב ולהעריך. האמונה בצדקת הדרך.

עקרונות הם עקרונות הם עקרונות!

את שרון נלחמת בחרוק שיניים בכל מה שאיים להחריב את מה שנראה לך חשוב.

צודק ונכון.

נשקך היה לשונך החדה כתער ואוצר מילים. שלא היה מבייש אף מילון כולל מילון

בן יהודהם

את דעותיך והשקפותיך הסברת בצורה שאין שניה לי. איזו שפה! אילו מטאפורות!

איזו עברית!

"מלחמות הצדק" נעשו לא אחת על חשבון קלקול יחסים וסיכון להפסיד אי אלו

טובות הנאה.

מעולם לא השתלחת במישהו לשם ההשתלחות עצמה. לזה לא היה לך זמן. לך היה חשוב לדאוג שהעולם יהיה מקום צודק וישר יותר. שהצדק יעשה וגם יראה.

לא הבנת איך בכלל יכול להיות אחרת.

בתחילה לא התפשרת. את אלו שלא הסכימו והשכילו לישר איתך קו היית יכולה

לטחון עד דק.

עם השנים התעדנת והתחלת לראות שהחיים הם לא רק שחור ולבן. נתת צ'אנס גם לאלו שראו דברים אחרת ממך.

הצדק של העקרון והעקרון שבצדק נתנו לנו. לך ולי. בסיס חזק מאוד למערכת

יחסים מורכבת ועמוקה שתמשך על פני הרבה שנים.

הרבה מאוד שעות של שיחה עמוקה וחוויות שעברו בינינו.

לא תמיד ראינו את הדברים עין בעין. הרבה מאוד פעמים היינו ההפך הגמור. אך

מאחר שאת תמיד הבנת מאין אני בא. גם אם לא הסכמת איתי. קיבלת אותי כפי

שידעת לקבל אנשים. בהרבה חום ובאהבה. עם כל ההבנה שבעולם.

בסיום התיכון יצאנו יחד לשנת שירות בנועד העובר והלומד בתל אביב. לשנינו הציאה הזו לעיר הגדולה ולחיי הג'ונגל גרמה להתקרב יותר וחיזקה בינינו את

הקשר. הכמות נהפכה לאיכות. אומנם התראינו פחות. אך כשכבר התראינו השמחה הייתה גדולה.

התחלנו לשתף אחד את השני בהרבה יותר ממה ששיתפנו בעבר. גילינו יותר ויותר

כמה שאנחנו בהרבה מאוד דברים בעצם דומים.

מהשיעור שלימדו איך לשים מסיכות ולהעמיד פנים נעדרנו שנינו. לא ידענו

להתמיד פנים ולשחק את ה"כאילו". תקופות בחיינו שנינו שלמנו על זה לא אחת

ביוקר.

היה לנו טעם כל כך דומה גם בדברים אחרים. הגעגועים לנוסטלגיה. הטעם

במוזיקה. באוכל. בסיגריות ובעוד אי אלו דברים טובים שהדף לא יוכל לסבול.

את הרי יודעת למה אני מתכווןם

גם אם דקרנו מבחוש נשארנו מתוקים מבפנים.

עוד לא השכלנו להבין מי נגד מי בביצה התל אביבית של שנת השירות ומצאנו את עצמנו לבושי מדים וחגורי נשק בצבא ההגנה לישראל.

היה קשה לשנינו. בך ראו יותר תתמיד את המצוקה בה את מצויה. במכתבים. אמנם

לא רבים. ובפגישות מעטות מלאנו את המצברים ולהמשיך הלאה עד הפגישה הבאה.

כשעברתי טרגדיה במשפחתי את שרון נהפכת לתומכת. למכונת ולמעודדת. לנקודת

האור במנהרת החושך.

היה בך באופן טבעי השילוב בין עובדת סוציאלית. פסיכולוגית ויועצת.

אנשים אחרים צריכים ללמוד הרבה שנים לכך. ראית דברים נכון ותמיד גם את

החיוב שבהם.

הייתה לך היכולת להחזיר לאנשים את החיוך ואת הצחוק ולהרים להם את המורל.

גרמת לאמי הרבה נחת בביקוריך אצלה וגם היא אהבה אותך מאוד.

תמיד דאגת לאחרים שלפני שדאגת לעצמך. לא אחת קרה שאת עברת תקופה קשה אך

לסובבים אותך דאגת שיהיה טוב.

לעשות יותר ולדבר פחות היה המוטו שלך. מעולם לא דרשת ממישהו אחר לעשות דבר מה שאת לא דרשת גם מעצמך. "נאה דורש נאה מקיים" היה כרטיס הביקור שלך.

לאחר הצבא התחתנת עם עופר. היית ברקיע השביעי וכולנו שמחנו בשבילך. עברתם לגולת לונדון לנסות את מזלכם שם.

איריס ואני הגענו ללונדון זמן קצר אחרי לידת אריאן. למרות שהיית בכאבים

והמצב הכלכלי לא היה קל האמנת שזה ישתפר וכל כך התגאית בבתכם החדשה.

לימים חזרת לקיבוץ.

לקיבוץ שלך לקיבוץ שכל כך אהבת. ובו כל כך האמנת.

היית במיעוט הולך וקטן. האמנת שאם רק ימשיכו בדרך הראשונים יבוא לציון

הגאול והקיבוץ יעלה על דרך הישר. לא רבים היו שותפים לדעותיך וחלק אף לא

הבינו אותך כלל ועיקר. מלחמות הצדק שלך נראו לא אחת כמלחמות בתחנות רוח.

את פועלם של הראשונים. המייסדים. קבוצת הורייך. בבניית הארץ והמשק. הערכת

והערכת. תסכל אותך שהכבוד וההוקרה למעשיהם לא ניתנו להם בדרך שלדעתך הייתה

ראויה שתתן.

במכתבים אחרונים ושונים שהתקבלו ממך. סיפרת על הישגים ומפלות. הצלחות

ואכזבות.

ניסית לקרוא לאנשים לישר קו עם חוקי הקיבוץ. רצית והאמנת שבשיתוף פעולה

ואחוזה ניתן יהיה להחזיר את הקיבוץ של פעם.

המחיר ששילמת היה כבד. חלק לא הבינו אותך. חלק לא הסכימו איתך. והחלק האחר

התעייף ונדם.

נשארת בודדה ולא אחת מתוסכלת. מפח הנפש הלך והתעצם. התחננו. האוהבים אותך.

שתדירי מזה כבר ותעזבי את ה"דון קישוטיות" לספרי הילדים.

לך היה קשה להשלים עם העובדה שהספינה החלה טובעת. ושאת תהיי מאלו שננטשים.

ההגיון והרגש שבך יצאו למלחמת חרמה זה בזה. עד היום לא נדע מי מביניהם

נצח ומי הפסיד. שניהם יצאו נפגעים.

את ההחלטה שלך לצאת ולנסות לחיות בעיר קיבלנו בהפתעה עצומה.

כל כך שמחנו בשבילך וידענו שתצליחי.

דאגנו לצייד אותך ואת אריאן בכל מה שהצלחנו לשים עליו יד ושעשעו להיות נחוץ.

מכלי מטבח לכלים חשמליים. לרהיטים. לתמונות וסתם שמונצפס.

הייתי צריך לשכנע אותך לקחת. הסתפקת תמיד בכל כך מעט. שום מותרות.

הציגנו וההסתפקות במועט גבלו ממש בסגפנות. אנשים כמוך כבר לא מוצאים יותר

בעולמות החומרי והתחומות. את בדרכיך השגת את אשר השגת ומעולם לא חמדת מעבר

לצרכים הקיומיים. ידעת להעריך כל מה שיש לך בחום ובאהבה.

היה קשה וכמעט בלתי אפשרי ואת נשארת עם חיוך אופטימי.

ואז ארע הנורא מכל! הגילוי של הסרטן נפל עלינו כרעם ביום בהיר. העולם נחרב מעל ראשינו.

הטלפון שלך לכאן השאיר אותנו המומים ונדהמים. המילים נעתקו לנו ואת היית זו שניחמת אותנו.

החלטנו שהפעם תהיה זו ה-מלחמה בה' הידיעה! לא מותר! את תבילי בראש

ואנחנו נצעד מאחריך מוכנים לכל סיוע מתבקש!

וכך אכן היה.

המערכה הראשונה. עשה רושם. הסתיימה בניצחון שלך. איך שכולנו התגאינו בך. על האומץ. הנחישות. הרצון והאמונה. איזה כוח והחלטיות! עשה רושם שהצלחת

בגדול!

שמחת הניצחון לא נמשכה לצערי זמן רב. הגילויים היו מדאיגים בצורה לא רגילה. לא נתת לנו לדעת כמה שזה נורא. בדרך שלך שרון. שהיא כל כך שרון. לא רצית

להדאיג. סיפרת לנו על הממצאים ויחד ביכינו בטלפון.

מאיפה לעזאזל לקוחים את הכוח והאמונה להאבק שוב ולנצח?

כאן הסתובבנו חסרי מנוח. ניסינו לגייס למלחמת חרמה את כל מי שחשבנו שעשוי

להועיל. כולנו המשכנו כל העת להאמין שנצא מזה וכבר התחלנו לתכנן את ביקוריך

בסידני.

במלחמה הזו לא היית לבד!

הצטרפו ובאו רבים וטובים שהפשילו שרולים וענדו חגור קרב. כל אחד בדרכו שלו ניסה לעזור כמה שרק אפשר. לא כל כך היה לך נעים בכל תשומת הלב לה זכית

אך כבר לא היה לך הכוח לשנות.

מי תאר לעצמו שתקטפי מאתנו כל כך מהר בדרך כל כך אכזרית?

את כל כך אהבת את החיים.

את החיים שלא תמיד האירו לך פנים.

עזבת אותנו בחטף. השארת אותנו יתומים וזבי דם.

כל כך כואב לנו ואין כבר את האפשרות להרים אליך טלפון ולקטר יחד על העולם.

ולאריאן.

הנך יוצאת למסע קשה. מעיק. מלווה בהרבה צער ורוגז. בהרגשת אובדן בל תתואר. בהרגשת נטישה וחוסר צדק משווע.

אם אוכל רק לעשן לך עצה אחת קטנה. שתקחי איתך תמיד בלב.

לא משנה היכן תהיי. דעי שאת לא לבד. אנשים תמיד ירצו לעזור. לתמוך ולסייע לך. את רק תצטרכי לבקש. לעולם אל תתביישי לבקש עזרה. אל תנסי להלחם לבד.

אמא הייתה חברה אמיתית ויקרה לנו ולהרבה מאוד אנשים. הם יהיו בשבילך היכן

ובמועד שתצטרכי אותם. אנא אל תירמי אף פעם ידיים!

אל תאבדי אמונה גם אם נראה שלכאורה אין שום סיכוי.

כולנו נרצה ונשמח לעזור. לתמוך ולעודד.

כוחות נשולבים טובים יותר מכוח בודד.

אמא השאירה לך צוואה שאנו כולנו נעזור לך למלא.

שתצליחי באשר תלכי!

שתחשבי לפני שתעשי!

שתהיי שמחה בחלקך!

אמא רק רצתה בטובתך.

לשילה והנרי.

מאז יום ששי בערב אנו בוכים בכי מר. האובדן שלכם הוא עצום וגם שלנו.

שרון יום ששי בערב בצורה שאי אפשר לתאר.

בגיל צעיר יותר. היה חשוב לה למנוע מכם עגמת נפש ו"צער גידול בנים" ועל כן

דברים נעשו בהתבא. הייתם מודל להשראה ונסכתם בה בטחון.

לא אדע לעשן לכם מאין לקחת את הכוחות על מנת לשרוד את התופת. משפחתכם

וחבריכם בהם נתברכתם וגישו כתף וחיבוק.

אתם גידלתם את שרון וניב שהיו לי חברי אמת במצוקות חיי ובשמחות במרבית

שנותיי. צר לי שהמרחק מונע ממני לחבק אתכם ולומר לאוזניכם איזו בת הייתה

לכם. אתם את הקשר ביני לבין שרון מכירים כבר הרבה שנים.

יניב אהובי.

הקשר שהיה בינך לבין שרון לא היה סתם קשר. היסודות עליו נבנה הקשר היו מצויים וחזקים. בשנים האחרונות ולאחר שחלתה. היית לשרון חוט שדרה שני.

התעלית מעל כולם. נתת לשרון תמיכה ונסכת בה חוזק בל יתואר. עטפת אותה בכל

כך הרבה חום. היא הלא הפסיקה. בתופת הטיפולים שעברה הקשר איתך נתן לה עוד כוח

להשיג את הלאה. האיזה דאגה. לעזבה לשבח ולהלל אותך ולא להזכיר את המילים.

למי שמכיר אותך זה בכלל לא נראה כיצא דופן.

לכל החברים ואלו שאהבו את שרון.

כל אחד ואחת מאתנו איבד היום חברה יקרה. בכל אחד ואחת מאיתנו שרון נגעה

בצורה אחרת.

בזאו נישא את זכרה באהבה ובערגה לעתיד.

ולסיום -

ילדה. נערה. אישה. אם וחברה אמיתית. נוחי לך בשלום!

את הכאב מעכשיו נישא אנחנו.

שמרי עלינו מפרומים. כאן למטה נכשלנו לשמור עליך.

אם אי פעם פגענו. עלבנו. הכאבנו. צערנו. בגדנו. ריכלנו או הכתמנו את שמך

אנא סלחי לנו.

אנחנו אוהבים אותך ומודים לך שנתת לנו את הזכות להכיר אותך ולהיות לך

לחברים.

ליאור שוורצמן. כיתת דרוך